

Як заходить сонце

Василь Сухомлинський

Учитель і хлопчик любили дивитись, як заходить сонце. Щодня вечірньої години вони приходили на околицю села, сідати на вершині високої степової могили й дивилися, як сонце сідає за обрій.

Ось уже три дні хлопчик бачив одне й те ж: над вогненным диском сонця в блакитному небі плаває легенька хмаринка. І позавчора, і вчора, й сьогодні...

— Учителю, — питає хлопчик, — скажіть, будь ласка, чи ту саму хмаринку ми бачимо ось уже три дні?

— Ні, не ту саму. Вчора не та, що позавчора, сьогодні не та, що вчора.

Хлопчик замислився. Вогнений диск сонця опускався за обрій. Ось від нього лишилась тільки багряна смужечка, потім — одна іскрина, потім і та згасла.

— Учителю, — питає хлопчик, — куди поділося вчора, позавчора?

Учитель обняв хлопчика й ласкаво погладив його по голівці.